

LA TUIES

—Es trista, veritat, Ernestina, la caiguda de la fulla?
—Això depèn del què hi hagi al darrera de la fulla.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Lindberg recibe un correo que equivale a un pitorreo

Un periódico publica una curiosa estadística de la correspondencia recibida por el aviador Lindbergh, después de su famoso vuelo, clasificándola en la siguiente forma:

"Tres millones y medio de cartas; 100.000 telegramas; 14.000 certificados con regalos; 5.000 poesías y un gran número de proposiciones de matrimonio con señoritas de todas las clases sociales y de todas las edades."

(Los periódicos.)

Resulta cosa notable y curiosa por demás la noticia que antecede y que vi en *El Imparcial*.

Tres millones y un piquito de cartas a contestar y otros cien mil telegramas de diez palabras o más.

Si bien hay mucho trabajo para poder despachar tan abultado correo, tenemos que confesar que Lindbergh hallará el

modo práctico de compensar la faenita en cuestión, casi digna de Goliath, con esos catorce mil regalos que *El Imparcial* afirma que ha recibido como aquel que dice na, aunque yendo por correo no debían abultar, por lo que a mí me parece nada de particular.

Ahora, lo grave del caso es lo que voy a explicar: Cinco mil obras poéticas todas en honor del "raid" le han largado al pobre sin dejarle respirar, y habrá que ver las gan-

que en ellas habrá de haber si es que los poetas yankes son igual que los de acá. ¡Cuántas rimas ratoneras, pies forzados y demás debe haber en esos versos recogidos al azar!

Y no digamos apenas lo que se debe encontrar en esas declaraciones que las "flappers" de ultramar a Lindbergh han enviado como invitación al vals. Si las escucha, está fresco y bien pronto va a volar de nuevo y no en avión, sino dentro de su hogar, si es que por desgracia

se llega el hombre a casar. Echará el hombre mil y un día maldecirá su proeza de gigante y su popularidad. Porque el hombre que se bien fresco hoy en día está y vale más se dedique al golf o bien al billar o al noble juego de damas de cinco duros o más.

RUFASTA

marido escarmentado.

CHISTES NUEVOS DE TRINCA

¿En qué se parece una cosa que tienen los barcos a una prenda que hoy ya no acostumbra usar más que las mujeres viejas?

En que es-cotilla...
¿Y un sablazo al lecho conyugal?

No os vayáis a pensar que ahora voy a salir con

ninguna marranería, que yo me vuelvo moralista como Alvaro Retana. Un sablazo se parece al lecho conyugal en que es-cama...
¿No reís? Sois unos sudados. Ahí va otro.

Si Co de Triola, el deportivo, baila el charleston en una fiesta de calle, ¿en qué se parecerá a Granollers, patria de Fontdevila y de los huevos frescos?

Rumiad bien, que es de los más malos.

Pues en que entonces Co, marca de charleston, y Granollers, comarca del Vallés...

(No lo volváis a contar a nadie, que recibiríais del carpón.)

¿Cuál es el santo más apetitoso?

¡El san-faina!
(Disimulad, que es que siento la olor que viene de la cocina.)

¿Cuál sería la peor huelga de brazos caídos?

Pues la de niñas, porque dejarían caer a los churumbeles al suelo.

¿Por qué es más barato decir auto que automóvil?

Sencillamente, porque se ahorra el móvil, que vale un real. (Preguntad en los estancos.)

¿Por qué las mujeres tienen más pantorrillas que los hombres?

Porque en cada pierna llevan pantorrilla y media. Ahora uno para contar en reuniones de niñas bien:

¿Por qué mordió Adán la manzana?

Las chicas se ruborizan, bajan la cabeza, otras ríen por debajo de la nariz, y usted contesta muy serio:

—Porque no tenía cuchillo con que partirla.

(El éxito no se garantiza, pero la mala calidad del chistecito, sí.)

NOTICIAS DE TODO ARREO

La dependencia mercantil protesta enérgicamente de que estos días hayan permanecido abiertos muchos paraguas después de las siete de la tarde.

Creemos que tienen más razón que la Chelito cuando afirma que vale más la rumba que "La Wal-kyria".

o o o

Uno de estos días se empezará a servir en los bares un nuevo helado. Se llamará "Helado Quin", y según dicen algunos que lo han probado, es el más duro de todos.

ESPECTACLES TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

NOT-YET

PAS ENCORE —
TODAVIA NO —
ENCARE NO —

La més gran de les revistes

El millor espectacle de Barcelona

Direcció artística:
Manuel Sugañes

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL
CHARIVARI

Cada nit
CHARIVARI

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Els banquets literaris

POSEM en coneixement dels escriptors i "del públic en general", com diuen les circulars comercials, que hem decidit no assistir a cap més sopar literari.

El darrer li va costar una multa a un dels concurrents, vint dies de llit a un altre, que hi va contraure un enfit de discursos, i un disgust a un altre, perquè no va sortir en lletres de motllo a les ressenyes.

S'anuncien tres banquets més: un a en Solsona petit, que ha fet vot de castedad literària, assegurant que no escriurà cap novel·la ni que li demani en Blasco Ibàñez amb camisa d'esport; un altre al senyor dels "Artículos Numerados" i un altre al gerent d'una empresa de llibreria, que ha batut el record d'assistència, no faltant a cap dels àpats d'homenatge que s'han celebrat de tres anys ençà.

Per cert que en un dels darrers banquets celebrats, un senyor, que havia begut un xic massa

fort, després de pronunciar un discurs parlant de la literatura, del prestigi de la professió i de les tres classes de vapor, li va agafar en sortir del restorant, una indisposició d'aquelles que s'acaben cridant a en Josep.

—Què li passa, a n'aquest? — va preguntar un. I en Rufasta que hi era, va respondre:

—Res: es la el-loquència, que ara li fa la buïllida.

Els amics de l'empresari

EN un teatre del Paral·lel es va estrenar darrerament una obra. Es varen fer innumerables assaigs, que foren presenciats per una colla de gorreros als quals els hi anava molt bé veure aquell espectacle de franc.

L'un deia que era amic de l'empresari, l'altre, exhibint un dels carnets de les disset associacions periodístiques de Barcelona "y su radio", s'assentava a la primera butaca que trobava i fins n'hi va haver algun que, invocant la professió, va voler pessigar les cuixes d'alguna figuranta.

Fins que un dia, el dels quartos, es va emparar.

—No vull ningú aquí, excepció feta de la premsa, però de la premsa veritat.

L'endemà arribà un senyor.

—On va? — li preguntà el porter.

—Soc periodista.

—De quin diari?

—De "La Gazeta Laietana" (Posem aquest nom per a no particularitzar).

—Esperi's un moment.

Van cridar al director artístic encarregat de redactar les gasetilles suplicades i aquest va sortir.

—Vostè es de "La Gazeta Laietana"?

—Sí senyor.

—Home, doncs, molt de gust en conèixer-lo! Perquè jo, ja fa deu anys que en sóc, i encara no l'havia vist mai...

L'home va guillar corrents, però, l'endemà, aprofitant que hi havia un porter nou, s'hi tornà a presentar.

—On va?

—Soc amic de l'empresari.

El porter el cridà, i aquest compareguè.

—Volia presenciar l'assaig... Sóc molt amic de l'empresari...

—Així, el deu conèixer, veritat?

—Naturalment!

—Doncs, m'estranya, perquè l'empresari sóc jo mateix!

Aquesta vegada, el redactor de "La Gazeta Laietana" no es va tornar a presentar al teatre.

L'Hortolà de Sant Boi

CONTE DE LLADRES

LA Zuzú, bo i tarallejant una cançó, es va treient la roba del damunt i es disposa a ficar-se al llit.

De sobte, veu una sombra sinistra que es retalla en el marc de la porta menaçant-la amb un revòlver.

—Si dones un crit et mato! — diu el lladregot.

La pobre Zuzú, tremolant com una fulla a l'arbre, es queda dreta davant del malfactor sense dir una paraula.

—Vinga tot el que portes al damunt! — crida el lladre amb veu de trò.

—Avui ens tirarem la gran nit!

—T'advertixo que ni aquesta ni jo ens en diem.

—Ai, miri, prengui-s'ho vostè mateix — fa ella plena de ingenuïtat.

S'ha de tenir en compte que la Zuzú estava nua completament.

Guillem de Pressa

LA VIDA CARA

SI els queviures són cars, no cal pas dir que les lleminadures estàn a un ull de la cara. (No sabem perquè s'ha d'aclarir que els ulls són de la cara en fer aquesta exclamació tan popular).

Aquest dia, en Vicents Pardal i la seva fulaneta, varen anar a menjar uns quants dolços a la terrassa de can Llibre.

A l'hora de pagar, la factura pujava trenta dues pessetes i en Vicents que és dels que no se n'aguanta cap, es mirà a la seva fulana i li preguntà tot seriós:

—No t'has pas menjat alguna porcel·lana de Sevres, noia?

El camarer es va mossegar els llavis... però va cobrar religiosament.

Ergo Nauta

LA VIATGERA COMPLAENTA

VENIA jo de París i portava sentada al costat una xicoteta que em tenia tarumba. Ella havia pujat unes estacions abans de Cerbere i com que el tren anava molt ple, vingué a ocupar l'únic lloc que quedava vacant i que per sort era al costat meu. Jo tenia assentats a banda i banda, un parell de pesos forts que quasi ocupaven tot el seient, però fent un esforç, la simpàtica viatgera pogué encabir-se entre jo i un dels pesos forts. Fou una veritable sort el tenir aquells pesos forts al costat, perquè això facilitava les meves arrambadetes.

Poc abans d'arribar a la frontera, em vaig veure perdut. Del seient del davant s'aixecà un viatger i em temia que la meva dolça companya canviaria de lloc. Però no: restà quieteta al costat meu. Moments després entrà un subjecte en el nostre departament i va ocupar el seient buit. Vaig respirar. Des d'aquell moment, ja que la xicoteta no se n'havia anat en tenir ocasió propícia, em vaig creure amb certs drets adquirits i les meves mans començaren a explorar. Quines carns, fillets meus! Allò no era un ser humà! Era una estàtua de carn! Carns fortes com aquelles mai en ma vida no n'havia trobades. En començar, obrava amb discreció, però com que ella, maliciosa em mirava de reüll, de seguida vaig deixar córrer la discreció per anar cap a camins més pràctics. Baix baixet, li vaig dir unes delicadeses. Ella em va mirar intensament i em va respondre molt carinyosa i també molt baixet coses esperançadores. Quin moment! Allò era peix al cove! En el vagó tots dormien. Millor dit: tots no. L'animalot aquell que feia poc havia envaït el nostre departament estava despert i no ens treia els ulls del damunt. Així s'hagués reventat allà mateix! I de quina manera ens mirava! Semblava talment un sàtir! Els ulls li ballaven com dos foc-follets. Es mirava la meva companya de dalt a baix. L'escrutava, la despullava materialment amb la mirada..

No vaig tenir més remei que acontentar-me amb les dolces exploracions exteriors. Però en arribar a Portbou, aquell bestiola no va pujar. La viatgera i jo, en passar la frontera, no ens havíem abandonat i ella acceptava les meves bromes rient com una boja.

Jo, palpava, pessigava, i ella reia, reia, en veure la meva admiració per aquella fortalesa de carns.

En tornar a pujar al vagó i arrencar el tren, vaig llançar un crit d'alegria. Estàvem sols! Completament sols!

Sense encomanar-me a Déu ni al diable, vaig enllaçar la meva complaenta parella i enfebrí anava a treure obstacles, quan ella, s'aixecà d'una revolada, s'esllavissà dels meus dits com una llissera i, anant a pendre seient al davant, em digué amb molta serietat:

—Perdoni que doni per acabat aquest idil·li, jove simpàtic, però havem passat la frontera i ja no haig de tèmer res.

Me la vaig quedar mirant com un ensa. No entenien res del què em deia..

Ella llançà una forta riallada, i aclarí:

—Jo vinc de Lió. Faig el viatge Lió-Barcelona dues vegades al mes. Adquireixo allà puntes de les més costoses, i per a evitar satisfer la duana, que és molt cara, em faig envenenar tota jo com una mòmia egípcia amb puntes caríssimes, i en agafar el tren m'assento al costat d'algun jove ben simpàtic, com ara vostè, i deixo que es diverteixi tan com vulgui. Així el duaner i l'agent del tren es creuen que som dos promesos i no pensen mal.

Es va fer un silenci. Jo estava mig atontat en sentir aquelles revelacions.

Ella continuà:

—S'ha fixat en aquell homenet que no ens treia la vista del damunt? Doncs era agent ambulat de les duanes. Em fa l'efecte que ja s'ha malpensat, perquè ens havem topat ja diverses vegades en el tren. Cregui, jove simpàtic, que li estic molt agraïda.

Refet ja de la meva sorpresa, em vaig atrevir a insinuar:

—I aquest agraiment, no es podria veure compensat d'alguna manera?

Ella es quedà un xic pensativa. Jo esperava il·lusionat la seva resposta. A la fi, després d'un breu silenci, em digué serena i plena de sinceritat:

—Miri, jove, com ja li he dit, vostè és molt simpàtic. Si algun dia haig de caure, cregui que voldria trobar a sota un cavaller tan agradable com vostè. Però, he d'ésser-li franca...

—Parli, parli...!

—Doncs, bé; tinc ja veritables ganes d'arribar a Barcelona, i una vegada allí...

—Per Déu, senyoreta, acabi d'una vegada! I una vegada allí, què?

—Córrer a llançar-me als braços del meu marit, que, no s'ofenguí, però, encara és més simpàtic que vosté...

—I així va acabar aquella aventura, amigueta Laura, en digué el simpàtic jove que me la contava un dia que tornava de París i que vaig tenir la sort de trobar-me assentat al meu costat.

Jo vaig esclafir a riure, i per convence'l de què jo no venia de Lió, li vaig dir a cau d'orella:

—Pessigui'm per darrera vegada, perquè no vull que es cregui que les meves carns, si són fortes, és degut a portar el cos envenat amb puntes precioses... Però pessigui amb discreció, perquè aquell animalot del seient del davant no em treu la vista del damunt i em penso que és l'ambient de les duanes...

LAURA BRUNET

Ara més que mai...

ALGU ha deixat anar per les nostres xafarderes Rambles, que la Laura, la nostra dilecta Laura Brunet, des de que va comptant els èxits a grapats per aquests mons de Déu de la literatura, pensava abandonar les nostres xiroies planes. Nosaltres n'estavem tots cohibits d'aquesta murmuració de barri. Però avui la Laura ens ha donat la més agradable de les sorpreses.

—Ara més que mai, nanos! — ens ha dit d'aquella manera tan entendridora que fa ballar el cap al senyor Rufasta, fa girar els ulls de L'hortolà de Sant Boi, i trasbalsa tots els sentits de la nostra casolana Tuïetes.

—Es a dir que ara apretarèu més? — s'ha atrevit a preguntar L'Afarta Pobres, amb les mans entaforades a les butxaques dels pantalons.

—Això d'apretar, no entra en els meus comptes — li ha respost la Laura. — Són coses de la ploma, que quan comença a posar-se entremaliada, no hi ha qui la faci anar pel bon camí. Aquí teniu això. Feu-ne el que millor vos plagui. Crec que vos donarà gust.

I dites aquestes paraules, va deixar caure damunt de la taula, un paquet rodó, de uns dos pams de llarg. En veure'l el senyor Rufasta es va assentar, l'Hortolà s'arrambà a la paret caminant de cul arreres i la Tuïes va llençar un sospir bo i exclamant:

—Ai, Nandu meu, i que temps sense veure't!

—Vol dir que això...? — preguntà tímidament en Rufasta.

—Sí, home sí, desfaci-ho.

Don Eleuteri, tremolant com un pollet, es va apropar a la taula, va pegar un cop amb la mà al paquet rodó, i es tornà a assentar més de pressa que corrents.

La cosa rodona es va desfer i en mig de la taula, com una projecció lluminosa feta amb una làmpara de butxaca, ressaltaren unes quartilles albes i impolutes. En mig de la primera es llegia:

TIMIDESA

Novela exemplar de bones i males costums

Tothom va respirar. El senyor Rufasta es va gratar la panxa, com volent dir: "Ara menjarem calent!". La Tuïetes va abraçar emocionada a la Laura i l'Hortolà i l'Afarta Pobres, es tiraren damunt del manuscrit, buscant les escenes escabroses que hi podessin haver descrites.

La Laura, va dir solemniament i senzilla:

—Ja que es diu que jo vos abandono, regalo a La Tuïes.

TIMIDESA

perquè comenci a publicar-ne un capítol cada número des d'el proper. I ara que Déu vos faci ben bons, bufons. Me'n vaig al cine que avui me'n passen una de grossa per mi tota sola en una sessió privada.

I vet ací el perquè des del proper número començarem a publicar la formosa novel·la original de la Laura Brunet, titulada

TIMIDESA

segurs de què tots els nostres llegidors n'estaran ben recontents.

Els Nois de la Tuïes

—Ai, reiet, estic al llit amb un gran encostipat. No vinguis fins demà a la tarda...

EL BON NOI

EL senyor Brotons té dues filles: la Rosalia, rossa com un fil d'or, i la Carmeta, bruna com la nit. Setze i divuit anys. Innegablement és l'edat propícia als grans amors i als més tendres sacrificis.

Rosalia i Carmeta són belles i fresques com un matí d'istiu.

Tot en elles és harmònic, ben proporcionat, cobejable. Les dobles rotunditats espargides damunt dels seus cossos, són perfectes. Dues galtones com dues pomes camosines. Dos pitets com dos matons de Pedralbes, dues anquetes menudes i elàstiques com les de les haques novençanes. Dos ulls plens de promeses. Dues mans, encara més plenes de promeses que els ulls. Dues pantorilles molt més prometedores que les mans i que els ulls. I de les cuixes no en parlem perquè

s'endevinen sota la faldilleta com el paradís de totes les delícies.

El gran desig dels senyors Brotons, recau precisament en poder casar com més aviat millor aquelles flors temptadores.

I Rosalia i Carmeta, comparteixen els honestos desigs dels seus pares. Saben que són formoses, i els sap greu no treure'n tot el suc d'aquesta formosura seva. Endevinen totes les sensacions que els seus cossos poden rebre i produir, i estan freturoses per començar aviat a cobrar-ne els interessos d'aquesta fortuna amb que la naturalesa les ha afavorides.

Però els nois casadors passen alts, i com que les dues germanetes no compten amb un sol centim de dot, els joves no es decideixen a donar el pas definitiu. És clar que no han faltat joves i fins algun vell, ben disposats a donar passos d'assaig, per a demostrar la seva fervent admiració, però elles no estan per brocs i diuen que aquestes coses no està bé fer-les per darrera l'església, com vulgarment s'anomenen les escaramusses d'amor extra oficial.

A la fi, no obstant, ha sortit un bon xicot que sembla disposat a carregar-se una de les noies. És un noi tímid, es diu Rafel i porta lentes.

Ja veieu que no li manca cap detall per a considerar-lo un xicot seriós.

De mica en mica s'ha anat fent amic de la família i ara amb la rossa, ara amb la morena, ha anat flirtejant de l'una a l'altra sense acabar-se de decidir per a cap d'elles.

—Són tan boniques totes dues! — deia l'altre dia contemplant-les i parlant amb el senyor Brotons.

Al papà li queia la baba, sentint-lo, i al xicot li passava el mateix, contemplant aquells dos poms de flors.

Els papàs, no hi veien de cap ull, de tant contents i les nenes, es passaven els dies i les nits com entre brases de foc, pensant en què aviat podrien disposar d'un maridet per al seu propi i us, i absolutament particular.

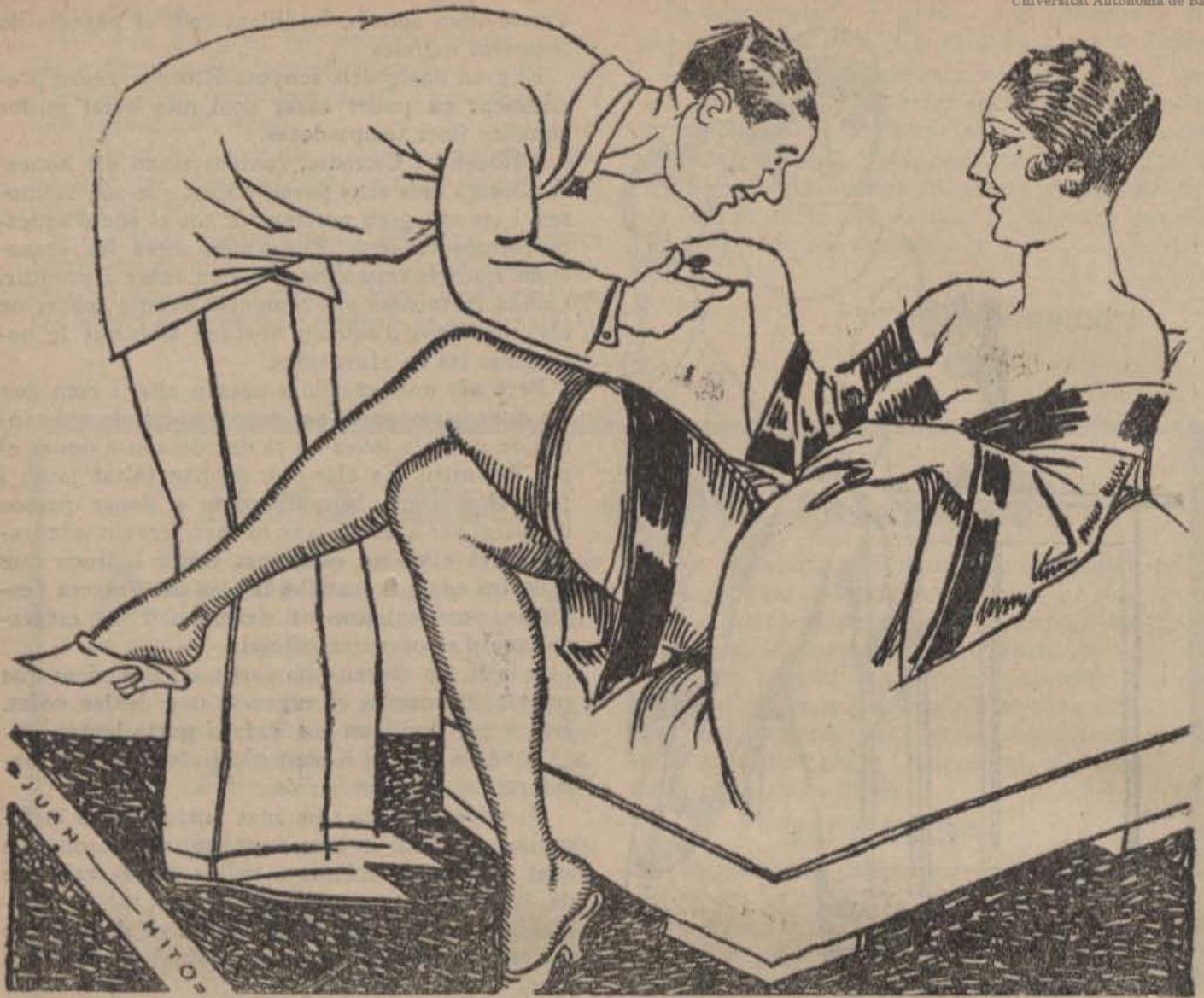
I començaren a empolainar-se i a establir una mena de competència del bon gust i de la temptació en trobar-se les dues germanetes davant del futur anyell del sacrifici.

Si la una acusava més la línia de les seves belleses davanteres, l'altre cenyia ben bé la cintura per fer més temptadores les seves magnífiques darrerries. Si la Carmeta ensenyava la cama fins al genoll, la Rosalia procurava deixar entreveure el color de les seves al·lucinants lligacames.

Era un campionat afrodisiac del qual estava encisat en Rafelet.

I passà el què havia de passar: un dia, la mamà, en entrar al salonet del piano, exclamà plena d'ira:

—Miserable! — exclamació molt pròpia per aquests cassos especials.

—Als peus de vostè, senyora...

—Vostè es rebaixa massa, Enric, posant-se als peus...

Quan una mamà entra al quartet del piano, on sols hi ha la nena i el promés, i exclama "miserable", ja poden suposar que els dos festejadors, almenys, almenys, estan jugant a "caballitos".

—Però mamà — intervé la Rosalia que sembla talment que mai no hagi trencat cap plat ni cap olla — No sé perquè has d'insultar el pobre Rafelet, que al cap i a la fi, s'ha de casar amb mi.

—Casar-se amb tu? — crida la Carmeta que en aquell moment entra a l'habitació. — I jo, pobreta de mi, què faré? Com quedaré...?

—Què vol dir això Carmeta? Que potser tu també...?

—Si mamà, sí, també... — somicà la xicota.

—Miserable! — tornà a exclamar la mare, que es veu que per aquests casos tràgics no tenia gaire repertori de paraules. — Cal una reparació, em sent? Cal una reparació immediata!

—Amb molt de gust, senyora, però com que les lleis no admeten la bigàmia i una vegada pro-

vades les noies m'agraden per un igual, cregui que lamentaria moltíssim donar un menyspreu a cap de les seves filles, totes dues adorables i dignes de la més fervorosa de les admiracions. Quan vostès decideixin amb la que m'haig de casar, ja avisaran.

I així, en Rafelet, el noi tímid que usava lentes, va tenir a prova dos magnífics melonets i no va haver de comprar-ne cap.

Fly Candor

UNA ACLARACIO

EN Joanet i l'Antonieta han decidit anar a dinar a Vallvidrera i passar un dia de camp. Joves i eixelebrats, els hi agrada divertir-se. Aprofiten totes les ocasions per gastar-se els

dinerons que els hi sobren quan les coses marxen bé. Fan molt santament. Per els anys que un ha de viure, com més se'n tregui i s'hi fiqui, d'aquest món, més content se n'anirà un cap a l'altre.

En un dels molts hotels de l'alegre suburbi, demanaren un reservat i un dinar de prínceps. El moço, picà l'ull picardiosament a en Joanet i li obrí la porta d'un reservat amb otomana àmplia i còmoda.

Dinaren bé; quedaren satisfets de debò i per postres varen fer un xic de grimègia. Però a l'hora de la factura, en Joanet pegà un bot com un cabrit. Dos dinars i dues ampolles de xampany, valien 84 pessetes.

—I ara, noi, — diguè encarant-se amb el moço —. Això és una barbaritat!

—Comprengui el senyoret que...

—No haig de comprendre res. Es car i no ho vui pagar!

I després, com si de cop hagués comprès tot el que passava, esclafí en una riallada i tornant la factura al camarer li diguè donant-li uns cops a l'espatlla:

—Vés, digues a l'amo que la torni a fer i que tingui present que jo i aquesta som casats...!

En tornar el moço la factura s'havia reduït a 42 pessetes.

K. K. Tua

TOT S'APUJA!...

EL vell de can Maxencs, té un brau que el lloga als masos de la rodalia per a contribuir a la noble missió de la perllongació de l'espècie bovina. Consti que parlem més fi que un cambrer d'hotel de primer ordre!

El vell Maxencs fins ara havia cobrat un duro per cada servei, però darrerament ha fet passar avís als seus clients de què el preu seria de deu peles d'ara en avant.

—I això, per què, avi? — li preguntà un dels interessats —. L'herba que menja el bou no s'ha apujat pas!

—Redell!—exclamà l'home amb natural indignació —. Valtros bé apujeu els vadells, i no hi poseu ni l'herba...!

Noi de Reus

LA GRAN COMBINACIO

AQUEST conte és dels d'avant guerra. Avui ja no s'estilen, com podran veure els nostres estimats llegidors.

Havia mort un ministre, i en l'acte de l'enterrament dos companys de gabinet feien calenda-

Les nostres "girls":

—La Carmeta es despedeix perquè diu que no li agrada el paper que li han donat.

—Que és extrany: si no més porta una fulla per vestit!

ris sobre qui el succeiria en el ministeri.

—Jo crec que serà en Sànchez Vargas — deia un dels interlocutors.

—Ca, no ho cregui pas! Serà en Rodríguez Samuëlsa, no ho dubti.

—Vol dir? Miri que en Sànchez Vargas...

—Res, ja ho veurà... Precisament en Rodríguez Samuëlsa té una combinació que no pot fallar...

—I quina combinació és aquesta?

—La de la seva senyora.

Ana Coreta

PRESENTACIO INEVITABLE

L'ESCENA passa en una festa de balneari. Hi ha jazz-band, xarlestón, black botton, xicotes escotades i esportistes que dancen com si volguessin batre algun nou record.

En un grup, algunes xicotes enraonen.

—Veus aquell que du el pantaló blanc i l'americana gris?

—Sí.

—Es un xicot molt atrevit. Ja ha estat condemnat dues vegades per ultratges al pudor.

—Ah, si? — exclama una de les xicotes — Presenta-m'el!

Bur Letta

COSTUMS MODERNS

—Jo sóc ballari de la casa i si la senyora desitja alguna cosa.

—Veuràs, parlem clar: tens compromís en sortir?

CAP A CIUTAT

EN un hostel de poble, hi havia una minyona, que era la filla de l'amo, jove, bonica i digna, pel seu temperament, d'ésser la protagonista d'un drama d'en Puig i Ferrer.

Era l'alegria de la casa i no tenia un no per ningú. Sempre estava a punt i tant li feia a la pallissa, com al darrera d'una porta. Allà on l'envidaven, feia joc sense pensar-s'hi gota.

Naturalment que els viatjants que tocaven en aquell poble, n'estaven molt contents i sempre li portaven algun present de ciutat, que ella sabia agrair de l'única manera que pot agrair una xicotona bonica, jove, i que no està pas feta precisament de fusta...

Quan, heu's ací que un dia, el representant de la casa Poch i Molt, S. en C., d'aquesta plaça, que es dedica, com tothom sap, a la fabricació de mitjons, va arribar a l'hotel.

—I la Carmeta, que no hi és? — va preguntar a la mestressa.

—No — va respondre aquesta — L'he enviada a Barcelona.

—Ah, si? I per què?

—Li agradaven massa els xicots, i això, aquí al poble, no dóna cap quarto...

Van Tresca

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'à i!

EL DOLÇ ERROR

LA senyora baronessa feia ja tres anys que era vídua, i per una baronessa com la de Bendorre, tres anys, són masses anys per estar sense baró.

I és per aquest motiu que, en fer tres anys i un dia, va decidir donar per acabada la seva condemna de viduetat forçada.

Era en ple istiu i li va semblar que la millor manera de començar a deixar d'ésser vídua, encara que només fos un ratet cada dia, era organitzant festes al seu castell de Miralta.

Efectivament, a la primera festa ja va veure complerts els seus desigs. Durant el dia havia tirat l'ull al jove esportman Rafelet de Bendar i en arribar la nit, quan tot semblava que dormia en el castell, però que en realitat, dins de les habitacions, no dormia res, el jove esportman obrí discretament la porta de la de la baronessa i en veure's davant d'ella, exclamà ple d'emoció:

—Perdoni, senyora baronessa, però m'he equivocat de porta...

Mitjançaren lentes i laborioses explicacions, i en acomiadar-se, quan ja el rossinyol cantava, la

baronessa murmurà molt castament:

—Suposo, Rafelet, que demà et tornaràs a equivocar...

Vanda Rhota

MODERN ESTIL

LA Isabeleta està desesperada. Ella està boja-ment enamorada d'un futbolista que no té un cèntim i els seus pares, que són riquíssims, no la volen deixar casar.

—Jo em mataré! — diu un dia a la seva mare que li està fent mil reflexions.

—No siguis tonta Isabel. Segueix els meus consells i no te'n penediràs.

—Es que jo l'estimo! Es que jo no puc viure sense ell!

—I bé dona, i això què té que veure. No et dic pas que hi renyeixis. Jo únicament et dic que no facis bestieses, que et casis tan aviat com puguis amb un home del teu braç, i si estimes en Rafelet, aquest simpàtic futbolista, crec que tot plegat es pot conjuminar.

No ens negaran que les ciències avancen que és una barbaritat, perquè això que els acabem d'explicar, és rigurosament històric.

F. i K. Mela

QUAN ELLA HO DIU...

LA Roseta havia estat manicura, i tot adobant mans, va pescar un senyor de preu que la té com una reineta.

Aquest dia la xicota s'estava fent la seva toillette i ell li digué amb ganes de complaure-la:

—No sé perquè t'has de fer tu mateixa la mani-

cura! Trobo que també podries fer-ne venir una i no t'haurias d'amoïnar tan...

—I ca! — exclamà ella — de cap de les maneres!

—Però per què?

—Perquè totes són unes... brutes!

Ja podeu comprendre que no va dir brutes, precisament, i quan ella ho diu que totes ho són, senyal que ho sap.

P. Xagrossa

EXCLAMACIO SUPREMA

QUE una noia guapa, jove, ben feta i entremaliada, tingui un senyor de Manresa, de Sabadell, de Terrassa o de la França Xica que li pagui el pis i li passi un tant, trobem que és la cosa més natural del món.

I que si aquesta noia és ardenta i bellugadissa, s'entengui amb un jove elegant i de maneres suaus i aristocràtiques, no ens negaran que no té res d'extraordinari. Nosaltres són molt enraonats i ens agrada reconèixer la justesa de les coses.

Però aquest dia ens van explicar un cas com un cabàs d'una noia protegida i un jove amant de cor.

Ella és de les que mai no en tenen prou. Quan comença una conversa, s'està hores i més hores parlant fins a deixar el seu conversador que no hi ha per on agafar-lo.

Darrerament, en el cine, va conèixer un jovinet i aviat van estar entesos. En sortir del cine van agafar un taxi i cap a casa d'ella falta gent.

La conversa va començar molt agradable. Però ella no acabava mai de xerrar, i com que el xicot era pundonorós, seguia el dialèg sense defallir. Però tan va insistir ella en voler ésser la darrera de parlar, que el pobre xicot, veient-se ja vençut, exclamà amb veritable fervor:

—Senyor, feu el miracle de fer venir el senyor de Manresa i que ens sorprengui, per evitar-me un paper ridícul!

K. Breta

PRESTEC SENSE INTERES

EL senyor Pepet vivia en un carreró estret i humit, on exercia la noble professió de "ral per duro". Havia començat el negoci amb un centenar de duros arreconats durant deu anys de treballs forçats a casa del seu mestre en l'art de deixar diners al pròxim i quedar-se amb els de tot-hom.

Cinc anys més tard, tots els que el coneixien el feien home d'un bon "reconet" i al cap de deu anys

més, ja es deia si era milionari. De mica en mica havia anat estenent el negoci i del ral per duro, havia passat a la compra de mobles antics, després a la hipoteca, i ara era conseller de quasi tots els bancs de Barcelona, però no s'havia pogut treure del tot la passió del "ral per duro" i encara tenia una bona clientela que no s'atrevia a acomiadar. — Pobrets!, — deia ell ple de bonhomia. — Com s'ho farien per morir-se de gana sense mi! — I l'home els ajudava a ben morir.

Entre els clients grossos del senyor Pepet, s'hi comptava la senyora baronessa de Conflorit, una tardoral saborosa com un préssec sucós, que moltes vegades havia fet ballar el cap i giravoltar les pupil·les del senyor Pepet, aquelles pupil·les seves que eren dos follets movedissos en la negror de les conques, de taup libidinós.

De mica en mica, la senyora baronessa havia anat deixant en les urpes del senyor Pepet tot el seu patrimoni: joies, cases, el castell de Conflorit i tot el que podia tenir un valor real i positiu. Ell apretava, apretava sense pietat perquè s'havia forjat una idea diabòlica: empobrir-la primer, per oferir-li després tot el que tingués, a canvi, naturalment, de que ella li donés una cosa de la qual era posseïdora.

Un dia, ja a les acaballes de l'opulència, la baronessa, l'envià a buscar i li proposà la venda del seu valuós mobiliari. Ell veié l'ocasió propícia de declarar-se, però no s'atrevia. Era tan imponent, tan majestuosa la senyora baronessa...!

—A sobre aquesta taula, quan hi posarà, senyor Pepet?

—Sobre aquesta taula... trenta duros...

—I sobre aquesta calaixera?

—Posem-n'hi seixanta?

—I sobre aquest llit?

El senyor Pepet respirà en oir la temptadora oferta. No esperava pas res més que aquesta pregunta. I quasi entrebancant-se de paraules respongué rient maliciosament:

—Ah, senyora baronessa, sobre del llit li posaré el que vostè vulgui!

No era tonta l'opulenta senyora. Rumià un moment i sense haver dit ni una sola xifra, respongué:

—Fet, senyor Pepet, però consti que aquesta transacció la podíem haver fet un xic abans i no hauria hagut de passar tantes engúnies.

Dos mesos després el senyor Pepet era baró de Conflorit i la senyora baronessa una de les fortunes més sòlides de Barcelona.

Sara Trusta

Conte premiat en el número passat:

UN DETECTIU AL CEL

LES DONES PRACTIQUES

—A mi, que no em vinguin amb romanços: el jazzband té uns instruments més evocadors que les orquestes antigues.

SENTIMENTALISME

LA Maneleta i en Fernandet acaben de casar-se. Per celebrar aital aconteixement s'ha organitzat un gran dinar al Ritz. La festa està en el seu ple. La joventut balla i es diverteix. La Maneleta i en Fernandet estan en un recó muts i quiets com si no fossin de la colla. De tant en tant es miren d'esquitllentes i es tornen vermells, perquè tots dos pensen el mateix.

De sobte ell, apropant-se a la Maneleta li mormola a cau d'orella:

—Que no em dius res, reineta? Digue'm coses dolces, ben tendres, ben sentimentals i ben poètiques, angelet meu.

I ella, ofegant un sospir i com si completès un pensament que li balla per el cervellet, respon:

—Ai, si!... Anem-se'n cap al llit?

Guillem de Pressa.

EN aquest món s'ha d'aprofitar tot per anar fent la viu viu. Al menys la Riteta era d'aquest parer i mai no deixava de posar-lo a la pràctica.

Aquest dia va anar a Correus a certificar una carta y l'oficial en fer el registre, li demanà:

—Qui fa la remesa?

—Riteta Bonjoc — respongué ella.

—Es vostè mateixa?

—Sí, senyor.

—On viu?

—Universitat, 188, tercer, segona. Hi sóc cada dia de cinc a set i si truca discretament tres copets, el vindré a obrir jo mateixa.

Ja veuen que la Riteta ni certificant cartes perdía el temps.

K. K. Huet

—Sembla impossible Lluís! Mai hauria dit que vostè fos un xicot tan atlètic!

—Sóc client de l'Erotyl, senyoreta.

Imprenta Lletana. - Box de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

gastaven més calers que un terrassenc en dissabte de grimègia.

Però els temps d'aquestes coses estan avui ben passats, i sols podem recrear-nos amb el joc dels disbarats.

EL CONSEJERO DEL AMOR

RETALLEM de "El Diluvio":

"Se nos pide llamemos la atención del público sobre las hazañas de un jovencuelo de aspecto elegante que, aprovechando la aglomeración de gente y la natural confianza de los transeuntes, se dedica a cortar los trajes, preferentemente los de mujeres.

Ignoramos la finalidad de sus instintos; pero, sean los que fueren, llamamos la atención de los ciudadanos para que estén alerta contra ese mozalbete."

No trobem la cosa estranya i suposem, pels detalls, que deu ésser aquest xicot molt aficionat als talls.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Moulin Rouge" preparen sessions de boxa, no per senyorettes, sinó per mascles, sota la direcció de l'ex campió en Frank Puig

Ho sentim per les xicotes, que es deuran emocionar, veient la musculatura dels que surtin a lluitar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

DINTRE de pocs dies s'obrirà el "Teatre Talia", estrenant-se una obra titulada "Las mujeres de la vida", a la que ha posat música el popularíssim i acreditat cupleter senyor Quirós, que, segons les nostres noves, hi ha compost números molt caïos.

Nosaltres, que som amics íntims del senyor Quirós, desitjem que amb aquesta obra, hi tingui un èxit ben gros.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Royal Concert" hi hem vist a una xicoteta que es nomena Paquita Francos. És molt bufona i simpàtica, i de bona gana fariem amb ella un cop de cap i un intercanvi monetari.

Puig, com deia l'altre dia, un andaluc al "Royal", "una bajada de Francos estaria colosal".

L'afarta pobres,

L'ALTRE vespre, que teniem molt divertit i barrilaire setmanari, pota calor, ens varem ficar al "Ba-ta-clan". Feien un vodevil en un acte que duia per títol "La pipa de la Paz". Nosaltres, que de joves llegiem les aventures d'en Buffalo Bill, ens varem creure al principi que es tractava del "caloumet" dels pells-rojes, però, després, varem veure que no, que es tractava d'una altra mena de pipes de les que nosaltres no acostumem a xuclar.

Però a la gent va fer gràcia el vodevil en qüestió, on sortien unes nenes d'aquelles que Deu n'hi do.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A Madrid, on la premsa és més respectada que a Barcelona, s'ha adoptat la moda, que aquí ja havien adoptat els empressaris de curses de braus, de fer les presentacions de les noves companyies als crítics, obsequiant-los amb un àpat de cinc naps.

Aquí també.

Aquí t'estan amoinant sis setmanes abans, amb gazetilles suplicades i ve el dia de la estrena i sempre dona la casualitat de què s'han oblidat d'enviar-te el passe.

Però aquest escudellaire, que per romanços no està, als senyors d'aquesta mena fa temps que els té ben clissats!

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Pompeya" hi ha debutat una xicoteta que es diu Panamà. El nom ens agrada, perquè com que nosaltres hem estat a París, com els intel·lectuals de la darrera fornada, coneixem el famós cabaret del mateix nom, on un hom es diverteix més que llegint una novel·la per entregues.

Tornant a l'esmentada xicoteta, direm que és joveneta, molt bonica i encisadora i que es mereix ben bé una columna d'el·logis en el nostre

Un altre dia que torni, o una nit, perquè és igual, li diré si em fa l'obsequi de fer-me veure el Canal.

EL CONSEJERO DEL AMOR

SABEN en Planetes, el popular Planetes, tenor, director de jazz-band, actor de cine i assidu concorrent a les tertúlies de matinada del "Lunch Bar"? Doncs ara és al Brasil, on es guanya d'allò més bé la vida. Els periòdics en parlen d'allò més bé, el públic el porta en triomf i els tangos que compona els canten totes les modistes brasilenyes que són gairebé tan caïes com les barcelonines.

Celebrem que el gran Planetes tingui aquests èxits tan grans, puig el xicot s'ho mereix per lo eixerit i trempat.

EL CONSEJERO DEL AMOR

A propòsit del "Ba-ta-clan", afegirem que, diumenge passat, hi va debutar un quadre flamenc integrat pel "Palanca" de Marxena, el precoç artista Ramírez Heredia i el tocador de guitarra Antoni Faraón. Això del faraón ens va fer pensar en aquells ditxosos temps que ja han passat i no tornaran, com les orenetes d'en Campoamor, en què els croupiers vestien com els senyors i

EPI... EPI... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6

NOTA

Se serveixen comandos per correu, amb tota discreció

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1 - BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Mod'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO
CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

L'excursionista: — Em fa por que s'acosta una turbonada; ho veig tot molt negre!
El pagès: — Ja ho pot ben dir, ja, senyor et!